

27 Abril, 2017

CRÍTICA D'ÒPERA

El dolç engany

Così fan tutte

Intèrprets: Cor de Cambra del Palau. Freiburger Barockorchester. **Direcció:** René Jacobs
Lloc i data: Palau de la Música Catalana (24/4/2017)

JORDI MADDALENO

Última presentació del cicle d'òperes de Mozart en versió concert del belga René Jacobs, al Palau. Després de les estimulants *La flauta màgica*, *Nozze* i *Don Giovanni*, en temporades anteriors, aquest *Così fan tutte* tanca un cicle que recordaran els feliços mozartians de Barcelona. Jacobs no deixa mai indiferent. La seva batuta analítica, fresca i teatral ha estat el principal reclam d'aquest *Così*, un *dramma giocoso* en què la infidelitat proveeix aquest dolç engany en què els amants s'alliberen i gaudeixen del paradís perdut, el que Mozart brinda amb una perfecció mai més aconseguida.

La Freiburger Barockorchester va estar esplèndida, efervescent, a l'altura de la seva fama, en aquesta obra de l'equilibri i la sofisticació orquestral. Les tres hores d'òpera van passar amb un ritme teatral inusitat gràcies al moviment d'un equip vocal equilibrat, no brillant. Cap veu va destacar per sobre d'una estilosa correcció. Va ser el punt dèbil d'una lectura vibrant, en què el so transparent, ric i mòrbid de l'orquestra va marcar la diferència, amb un final del primer acte de força rítmica irresistible.

Robin Johannsen (Fiordiligi) va ser l'única cantant que va rebre aplaudiments en les seves dues àries, malgrat un timbre un xic metàl·lic i de projecció limitada. La Dorabella de Sophie Harmsen va ser la veu més operística, per cos, color i esmalt, ben empastada amb la seva germana teatral. Sunhae Im va enamorar amb una Despina espurnejant. I de l'elenc masculí cal destacar la fina musicalitat del Ferrando de Mark Milhofer, no el lleu vibrato, i l'elegància del Guglielmo de Christian Senn. Marcos Fink (Don Alfonso) va declamar amb sana malícia la seva partícula. Bravo per al Cor de Cambra del Palau, excels en calidesa i fraseig. ●